Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, počeo je primati objavu putem istinitih snova

Od Aiše, radijallahu anha, se prenosi da je rekla: "Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, počeo je primati objavu putem istinitih snova. Snovi su mu bili jasni poput zore. Potom mu se omililo osamljivanje, pa je počeo odlaziti u pećinu Hira radi ibadeta. U njoj bi provodio određeni broj noći, a zatim se vraćao porodici kako bi se snabdio hranom. Nakon toga bi se ponovo vraćao u pećinu, i opet Hatidži po hranu, sve dok mu nije došla Istina. Jedne noći, dok je boravio u pećini Hira, došao mu je melek i rekao: 'Čitaj!' 'Ja ne znam čitati' – odgovori on. 'Melek me tada' – veli Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem – 'uze i čvrsto prigrli, tako da mi bijaše teško disati. Zatim me pusti i reče: 'Čitaj!' 'Ja ne znam čitati' – odgovorih, pa me ponovo uze i po drugi put prigrli tako čvrsto da mi bijaše teško disati. Zatim me pusti i reče: 'Čitaj!' 'Ja ne znam čitati' – odgovorih. Tada me uze i treći put, prigrli me tako snažno da mi bijaše teško disati, a potom me pusti i reče: 'Čitaj u ime tvoga Gospodara Koji stvara, stvara čovjeka od ugruška! Čitaj, plemenit je Gospodar tvoj.' Nakon toga se Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, vratio Hatidži bint Huvejlid, radijallahu anha, a srce mu je snažno udaralo od straha. Rekao je: 'Pokrijte me! Pokrijte me!' Pokrili su ga, a kada se smirio, ispričao je Hatidži šta mu se dogodilo i dodao: 'Bojim se za sebe.' Hatidža mu reče: 'Ne boj se! Tako mi Allaha, Allah te nikada neće poniziti. Ti održavaš rodbinske veze, pomažeš nemoćne, dijeliš siromašnima, ugošćavaš goste i pomažeš istinu kada je to potrebno.' Potom je Hatidža s njim otišla svome amidžiću Vereki ibn Nevfelu ibn Esedu ibn Abduluzzau, koji je u predislamsko doba primio kršćanstvo, poznavao hebrejsko pismo i prepisivao iz Evanđelja na hebrejskom ono što je Allah htio da se prepiše. U to vrijeme bio je star i slijep. Hatidža mu reče: 'Amidžiću, poslušaj svoga bratića.' Vereka ga upita: 'Šta si vidio?' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, obavijesti ga o onome što je vidio, pa mu Vereka reče: 'To je melek kojeg je Allah slao Musau. Kamo sreće da budem živ kada te tvoj narod bude protjerivao.' 'Zar će me protjerati?' – upita Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. 'Hoće' – odgovori on – 'jer niko nikada nije došao s nečim poput onoga s čim si ti došao, a da zbog toga nije bio zlostavljan. Ako to doživim, pomoći ću te koliko god budem mogao.' Nedugo poslije Vereka je umro, a objava je nakon toga neko vrijeme bila prekinuta."

[صحيح] [متفق عليه]

Majka vjernika Aiša, radijallahu anha, kazala je da je prva stvar kojom je započelo objavljivanje Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, bila istinita vizija u snu – nije sanjao ništa, a da se to ne bi pojavilo jasno poput svjetlosti zore. Zatim mu se omilila osama, pa se povlačio u pećinu Hira, gdje je boravio po nekoliko noći u ibadetu, prije nego bi se vratio svojoj porodici. Sa sobom je nosio potrebnu opskrbu, a potom se vraćao supruzi Hatidži, radijallahu anha, kako bi se ponovo opskrbio za sljedeći broj dana. Tako je bilo sve dok mu

nije došla istinska objava, dok je boravio u pećini Hira. Tada mu je došao melek Džibril, alejhisselam, i rekao: "Uči!" Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odgovori: "Ne umijem da učim (čitam)." Kaže: "Zatim me uzeo, privio uz sebe i stisnuo tako jako da sam osjetio veliku tegobu, pa me pustio i ponovo rekao: 'Uči!' Rekao sam: 'Ne umijem učiti.' Zatim me ponovo uzeo i po drugi put stisnuo tako jako da sam jedva izdržao, pa me pustio i rekao: 'Uči!' Opet sam odgovorio: 'Ne umijem učiti.' Zatim me i treći put stisnuo kao i prije, pa me pustio i rekao: 'Uči u ime Gospodara svoga, Koji stvara, stvara čovjeka od ugruška! Uči! Plemenit je Gospodar tvoj.'" (el-'Alek: 3-1). Tada se Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, vratio s ajetima, a njegovo srce je drhtalo od straha, bojeći se za svoj život. Ušao je kod svoje supruge, majke vjernika Hatidže bint Huvejlid, radijallahu anha, i rekao joj: "Pokrijte me odjećom! Pokrijte me odjećom!" – pa su ga pokrili, sve dok ga strah potpuno nije prošao. Zatim se obratio Hatidži, radijallahu anha, i ispričao joj šta se dogodilo. Rekao je: "Zaista sam se pobojao za svoj život." Pa mu je Hatidža rekla: "Ne, kunem se Allahom, On te nikada neće osramotiti niti napustiti! Ti održavaš rodbinske veze, pomažeš slabome koji sam za sebe ne može, pomažeš siromahu, dajući ljudima ono što ne mogu naći osim kod tebe, častiš gosta, te pomažeš istinu te je se držiš kad god je to potrebno." Hatidža, radijallahu anha, odvela je Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, svom rođaku Vereki ibn Nevfelu ibn Esedu ibn Abdul-'Uzzâu, sinu njenog amidže. On je bio čovjek koji je napustio džahilijet i primio kršćanstvo. Pisao je dijelove Evanđelja na hebrejskom, onoliko koliko je Allah dao. Bio je to starac koji je izgubio vid. Hatidža je rekla svome rođaku: "O rođače, poslušaj sina svog nećaka." Tada mu je Vereka odgovorio: "Šta si vidio?" Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ispričao mu je šta je vidio i doživio. Vereka mu reče: "To je bio Džibril, kojeg je Allah poslao svom poslaniku Musau, alejhis-selam. Kamo sreće da sam još mlad i snažan, da doživim dan kada će te tvoj narod prognati!" Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upita: "Da li će me zaista oni prognati?" Rekao je: "Da, niko nije došao s nečim sličnim onome s čim si ti došao, a da zbog toga nije bio progonjen i zlostavljan. A ako to doživim, pomoći ću te snažno i odlučno." Nedugo nakon toga Vereka je preminuo, a Objava je zatim prestala dolaziti na određeno vrijeme.

http://www.sunnah.global/hadeeth/bs/show/66303